

175
EPICEDIA,

Cum

Funus

VIRI

Nobilissimi, Amplissimi, Consultissimique

D O M I N I

GEORGII BEHM,

Consulis in Civitate Regia Thorunensi

Optime meriti,

D. XXV. Octobr. Anni 1613.

Repentina beata tamen morte correpti,

D. XXXI. Eiusd. m. & A.

Solenni ritu efferretur,

Extremi honoris persolvendi causa
conscripta

Ab

RECTORE, PROFESS. ET VISITATORIB.
GYMN. THOR.

THORUNII, impressit Joan. Nicolai, NOBIL. SENAT. & GYMN. Typogr.

Quam fallax vitae fragilis sit terminus, & quod
In puncto certus vivere nemo queat.
Nunc iterum exemplo praeclari Consulis urbis,
Nos omnes funus triste docere potest.

Scilicet incolumen, membris animoque valentem.

Mox casu mergit summa dies propero.

Nondum deposuit curas, quas curia distat,

Cum subito ponit corporis exuvias.

Dum vacat attentus populi patriaeque saluti,

Regula quae recti est, meta laboris adest.

Pro patriae rebus propriam praebere salutem

An non ad laudem certa brevisque via est?

Ergo Tibi laus haec, Consul defuncte, manebit,

Quot fidei testes tot quoque laudis habes.

Nam bene qui vixit, semper spectabilis orbi,

Hoc melior, bene qui claudit in orbe diem.

Cumque modum mortis ceu vitae nemo tenebit,

Dic, vitae miserae quaelibet hora meae.

Labimur & stamus Domino, cum iusserit ipse,

Felix quem promptum Iova vocare potest.

In honorem Nobiliss. Consulis lugens
sc.

Pettus laenichius, R.

Iessiades, sacro dictus cognomine Psaltes

Codice, divino Flamine ductus ait:

(Scilicet in vitae dum vertit lumina sortem

Huius, quae brevis est mancipiumque necis.)

Mi Pater Omnipotens, finem (TE quaeso) dierum

Me doceas, quod sim pulvis & umbra, nihil.

Quodque

Quodque sciam quis sim, fuerim quis, quisque futurus,

Certius haud etenim nil mihi morte reor.

Nam mea, dum vixi, viderunt lumina mortem

Rodere mortales, non ego peior ero.

Saepius ast etiam, Scriptura teste, beatum

Exoptat finem flens lacrymansque suum.

Sat gnarus, mortem certam contingere cunctis,

Sed non salvificam, quae manet ipsa pios.

Haec Tua, quis dubitet? Vir Consultissime BEHMI,

Saepius ex animo vota fuere pio.

Saepius in vita (verbis haud blandior ullis,)

A TE divina est sollicitata TRIAS,

Vt, quoniam haud terris sine naevis cernitur ullis

Aut expers omnis criminis ullus homo,

TE quoque Supremus faceret meminisse caducae

Director vitae, quem modo laetus amas.

Bellipotens Gallus visus TIBI, Belgia visa,

Vixisti Italicis notus & inde viris.

Anglia TE posthac sua florida traxit ad arva,

Et tamen in cunctis vita caduca locis.

Quinetiam, qui Te hic multis amplexus ab annis

Non nisi flavescens atque caducus honos:

Sed nunc firma tenes, superas nunc mobile quodvis

Mortale & rides, cur? quia firma tenes.

Ergo vale aeternum, firmusque in sede beata

Jam firmare amplexu colloquioque DEI.

Quisquis eris vero, finem perpende dierum,

Nam mors, crede mihi, certa tibi veniet.

Disce: frui coeli vita cum tanta voluptas,

Fructus sit duplex, hic cito posse mori.

Honoris & observantiae causa sc.

G. P. Schulz/ D. & P. P. O.

THoruni quæ prima cano, sunt carmina dura,
 Dura, quid? an tellus non mitiora feret?
 Dicebam memini, nuper, Di vertite Coelum;
 Luceat externo stella serena mihi
 Affulfit, dicat vel non, mea Musa vagatur,
 Adjuvet an Patrium deseruisse solum.
 Aspera fors quondam miseram vexaverat urbem
 Nec venit inceptis mollior aura meis.
 Lubrica fata premunt Musam civemque Thoruni
 Ferreus est heu! quem nihil ista movent.
 Usque adeo infelix urbs est Di tela sagittis
 Additis, exilio sine carente suo.
 Vix adeo premitur quis, cui non fulgeat astrum
 Latius interdum, nec levet ira malum!
 Curia qui meruit crudelem numinis iram?
 Quæ conjurarunt in caput astra tuum?
 Justa queror: quamvis nil proficientia fundam
 Nubibus, & Zephyri verba caduca ferant
 Justa queror: mecum tristis quoque Curia luget
 BEHMIUS Ah! cecidit, qui modo Consul erat
 Arboris HIC nomen gessit, simul arboris omen,
 Dixeris: Hic vere nomen & omen habet.
 Frondibus alta suis prout arbor utrinque superbit
 Poscenti similes fructus ubique ferens:
 Sic non iudicio est quem consiliove fefellit,
 Sincerus parti *Noster* utrinque fuit.
 Arbor erat vivus, fecunda est mortuus, arbor
 Dum cadit illa suas hic quoque, linquit opes.
 BEHMIUS en igitur cecidit ceu protinus arbor,
 Mortuus, exemplo est, quod modo vivus erat.
 Si procera cadit nec stabit debilis arbor;
illius ad omnes ultima vox resonat:
 Vos *Ego* Dilecti qui me defletis amici
 Admonitos jubeo casibus esse meis
 Disce memor mortis quisquis sapiens esse futura,
 Arbos ut cecidit sic cadit omnis homo.

m. p.

M. Reinh. Frider. Bormannus
 P. P.

